

המזוודה של טומי

שְׁלוֹם קוֹרְאִים לִי טוֹמִי, אֲנִי בֶן 5 וְקָצֵת

יֵשׁ לִי שְׁנֵי אֲחִים קְטַנִּים וְאַחַת גְּדוֹלָה אַחַת

אָנִי גַר בְּדָרוֹם אֵיפֹה שְׁיִישׁ הַרְבֵּה יָרוֹק וְהַמּוֹן פְּרָחִים

וְאֲנִי אוֹהֵב מְאֹד לְרוּץ וּלְשַׂחֵק עִם חֲבֵרִים

יום אחד אמא אמרה שאת הבית צריך לעזוב

כרגע מספן כי יש מלחמה פה קרוב

מִלְחָמָה זֶה אוֹמֵר נְשִׁישׁ רִיב גָּדוֹל בֵּין קְבוּצוֹת שֶׁל אֲנָשִׁים

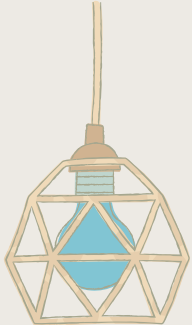
אֲךְ יֵשׁ צָבָא חֲזָק שֶׁנְּשׂוֹמֵר עָלֵינוּ. וְעַל כֵּן הַחֲבֵרִים

אָז אַם עוֹלָה דְאָגָה אוּ פִּחַד

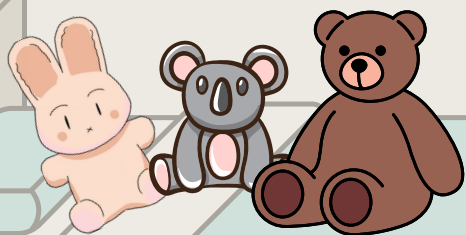
לֹא לְשִׁכְחַ שְׂאֲנַחֲנוּ בְטוֹחִים וְתַמִּיד בְּיַחַד

קצת נלחצתי ואפילו ירדו לי דמעות

אמרתי לאמא שיקשה לי לעזב את הבית והבובות

אָמָא מִיָד אָמְרָה קַח נְשִׁימָה עִמָּקָה
הִיא הַבִּיאָה לִי חֲבוּיָק עֵנֶק וְגַם נְשִׁימָה

לְדַבֵּר עִם אָמָא זֶה תְּמִיד עוֹזֵר
הַנְּשִׁימָה וְהַחֲבוּיָק הַרְגִיעוּ אוֹתִי מִהֵרָ

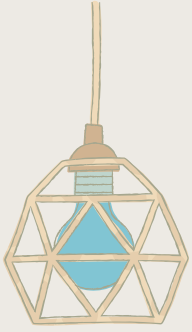
אָבָא הֵבִיא מִזֻּזָּה אֲדָמָה וְגִדּוּלָה שֶׁהִיא רַק בְּשִׁבְלִי

וְאָמַר לִי לְאַחַז דְּבָרִים שֶׁהֵם שְׁלִי

בְּגָדִים, נַעֲלִים, סִפְרִים וּמִשְׁחָקִים

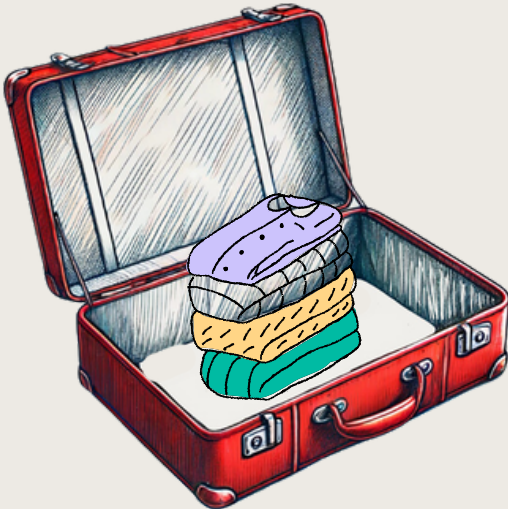
כָּל מָה שֶׁיַּעֲשֶׂה לִי טוֹב וְנָעִים

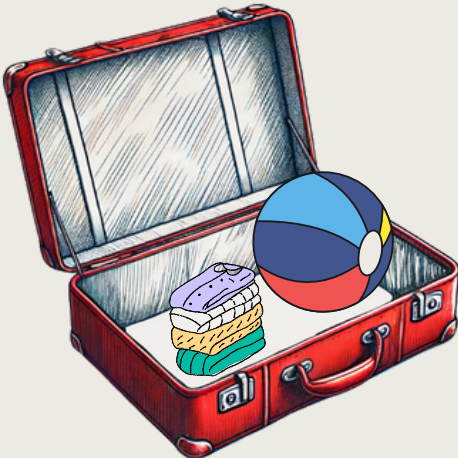
אז ארזתי גם בגדים ארזים וגם קצרים

גם נעלים סגורות וגם סנדלים

שְׁנֵי כּוֹבָעִים וְשִׁלּוּשָׁה מְשֻׁחָקִים

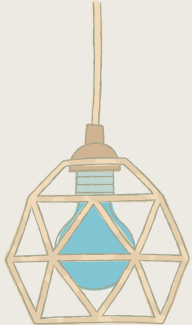
מְבֻרָשֶׁת שְׁנַיִם וּקְצֵת מִמֵּתְקִים

אַחוֹתִי הַגְּדוֹלָה אָמְרָה לֹא לְשִׁפְחַ

לְאֹרֶז גַּם דְּבָרִים שֶׁיָּבִיאוּ לִי כַּח

נְשִׁיעֶשׂוּ לִי טוֹב בְּזַמְנֵי קִנְיִים

וְנִשְׂזָכְרוּ לִי חַיֵּי וְרַגְעִים מְרַגְּשִׁים

אז הכנסתי למזוודה עם הרבה חיוכים

בבבות שאפשר לתת להן המון חבובים

שְׂמִיכָה נְשִׁיגוֹרְמֶת לִי לְהִרְגִישׁ בְּטוֹחַ

וְסִפּוּר נְשִׁתְמִיד מֵעֵלָה לִי אֶת הַמַּצָּב רוּחַ

אֶת הַמְזוּדָה סִגְרִתִּי

וְלִהְתָּרְאוֹת לַחֲבֵרִים אֲמַרְתִּי

שְׁלוֹם לְבַיִת לְצַעֲצוּעִים וְלִגְן

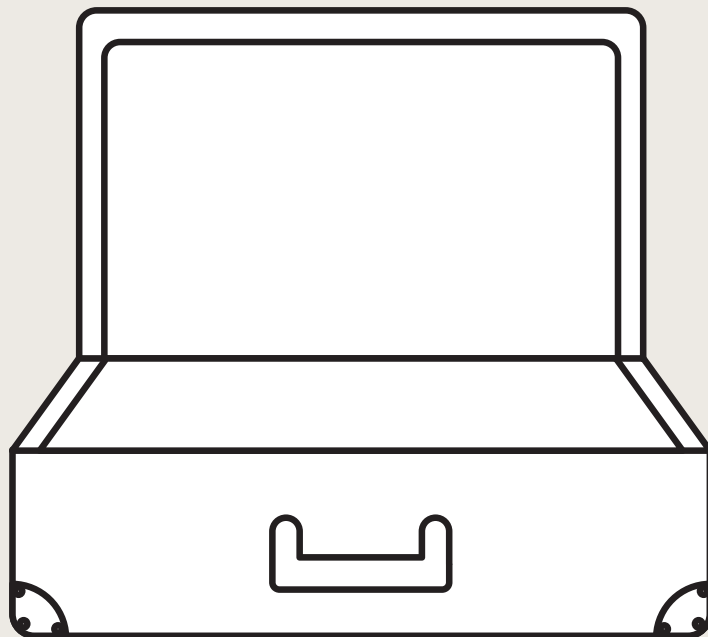
עֲבָשׁוּ אֲנַחְנוּ נוֹסְעִים לְמָקוֹם יוֹתֵר מִוְּגֵן

וְמָה הַיְיִתֶם אֲוֹרְזִים בְּמִזְוָדָה שְׁלַכְּכֶם?

צִירוּ כָּאֵן וְכָתְבוּ אֶת שִׁמְכֶם:

הַמְזוּדָה שֶׁל _____

כותבים:

עדי אביעם

יובל מרים שמחון

אסף מימון שמחון